

A AUTÓMATA ILUSIONISTA

Se segues lendo, caerás na miña trampa.

Ah. É iso o que queres. Pois ben.

De que coño está feito o mundo? Hai cousas, si. Ceo. Persoas ás que amamos. Obxectos que nos gustan especialmente. Un pallaso da nosa nenez. Bonequiñas rusas. Billetes de metro. Unha cinta de raso verde. Un calcapapeis no que neva. Un pastilleiro de *Fisherman's Friend*. Animais. Gatos. Serpes. Curuxas. Música. O ruído da chuvia desde dentro da cama. O son da lavadora. O son dos nosos pasos sobre a neve. A respiración de alguén a quen amamos. O son das *palomitas* de millo a estalar dentro da olla.

O mundo está feito de cousas que **vemos**. Que **ulimos** [morangos macerados/ a nosa menstruación/ a refinería de petróleo]. Que **escoitamos**. Que **apalpamos** [esta páxina de xornal no que vivirei impresa/ a pel morna dun lóbulo de orella/ o gume dun coitelo]...

O mundo, mesmo está feito de cousas que **intuímos** [estasme a ler porque queres caer na miña trampa/ estannos mentindo/ este non é o mellor dos mundos verdadeiramente posíbeis]. E o mundo, sobre todo, está feito de cousas que **imaxinamos** e **soñamos**.

A ficción sempre foi un hemisferio notábel da esfera humana: a mitoloxía, os relatos orais, os poemas épicos, as novelas burguesas, mesmo a idea de Relixión ou Historia...

Ata hai pouco, a idea de ficción sustentábase en esencia na **linguaxe**: alguén creaba unha historia, con personaxes, paisaxes, acción. E relatábaa oralmente. Ou escribíaa nun papel. Ás veces, a ficción eran meramente debuxos. Como cómics [pensade nesas estampas das igrexas nas que se narra a paixón de Cristo en viñetas sucesivas].

Fillastro da fotografía, das lanternas máxicas, do zootropos, o **cine**, no século XX, foi a arte que permitiu trasladar as ficcións dun lugar a outro de inmediato. Foi como un teatro envasado que, malia perder a frescura deste, ampliou a posibilidade de maxias oculares. Os *trompe l'oeil*. Os trucos ópticos empezaron a ser unha parte das ficcións en constante crecemento. Axudaban a, por así dicilo, dilatar a pupila do espectador.

As pantallas crecían nas vosas meniñas. E as vosas meniñas ardían e xemían:
máis...

A experimentación nese eido proseguíu. Os humanos [ti entre eles] respiraban ávidos de sensacións ficticias. *A ficción axuda a vadear unha realidade impracticábel.* A **publicidade** enlatou capsuliñas de ficción anunciando [iso era o de menos] un produto que, polo visto, debía mercarse. E a xente esquece **qué** se anuncia para ficar engaiolada co anuncio. A sensación de estar vendo cos teus propios ollos realidades ensoñadas é máis forte.

Os **vídeoxogos** elevan esas posibilidades ata a estratosfera. Os motores gráficos permiten que vexas o que nunca verías. O que ninguén viu antes e ninguén verá. Son imaxes ou iconas case persoais, ou personalizadas ata o máximo. O ilusionismo crea sensacións pseudo-reais, ou máis reais cás reais.

Precisades as ficcións, veñan no soporte que veñan, como osíxeno para as vosas células. Precisades estender as sensacións como tentáculos. Como redes. Como tearañas. Precisades ler trampas [iso son as ficcións: o cine, o teatro, os poemas, os videoxogos, a publicidade, os cómics, os vídeoclips].

Trampas automáticas coma esta, nun dispositivo tan inocente coma un xornal.
Unha trampa ou ilusión dos teus ollos que te inclina a pensar o que eu penso, a lembrarme, a esquecerme,
a seguir vivindo cun pouco da miña savia [pero eu xa non existo. Plop.
Desaparecín]
cun pouco do meu ADN
dentro de ti.

Por certo, quen serás ti?

Máis de ilusións ópticas e non ópticas en:

<http://www.chemamadoz.com/home.htm?>

<http://www.ritsumei.ac.jp/%7Eakitaoka/saishin-e.html>

<http://www.nga.gov/exhibitions/trompe-info.shtm>